

За кога ради Амфилохије Радовић, митрополит црногорско-приморски? Па, зна се: за Удбу, за Мила Ђукановића, Русе, а сада и Американце. У то нема сумње, јер то кажу таблоиди Српски телеграф, Информер, Курир... и надасве, као гарант истине, кровни, АРХИтаблоид Беба Поповић.

Томе и служе таблоиди у Србији, да позивајући се на „повјерљиве изворе“, наравно анонимне, „разоткрију“ и дезавуишу противнике политике Александра Вучића.

А један од највећих, ако ли не, као појединац, и највећи противник политике Александра Вучића је управо Митрополит Амфилохије. Спор међу њима настао је због Косова и Метохије; по питању статуса тог дијела Србије интереси су им супротстављени.

Док се Вучић, којег је Запад, као политичка и војна артикулација интереса великих банака, довео на положај председника Србије, свим силама довија да де факто признање НАТО корала Косово за државу, које је остварио Бриселским споразумом, игноришући Резолуцију Савјета безбедности 1244, доведе до де јуре признана, јер ако ту своју обавезу не испуни, у складу са мафијашким принципима Запада, пуцаће му ако не у главу а оно у политичку каријеру и самим тим у новчаник, владика Амфилохије, којем је устоличењем у трон црногорских митрополита повјерено да буде и егзарх (чувар) трона пећког, свом својом земаљском снагом труди се да то исто Косово (које убухвата и Метохију) сачува за српски народ.

Не може и паре и јаре, тако ни Косово не може бити и посебна држава и дио Србије.

Тако и у сукобу Вучића и Митрополита немогуће је остварити компромис.

Тај сукоб Митрополита у Вучића, видјело се и раније, а посебно је видљиво ових дана, пренио се и у сам врх Српске православне цркве, у Патријаршију, Синод и Архијерејски сабор. И показао је колико је небоземна институција Црква Христова у свом овоземаљском дијелу крцата људским слабостима.

Материјалистички врједносни систем преплавио је Цркву овога свијета и вијека, њене свештенике, архијереје, па и њихову паству, вјерни народ. Подлегли смо сластима положаја, славе и новца, тјелесног уживања, узајамно прожетим, отворили им своја срца и душе, док Бога носамо на уснама.

И Митрополит Амфилохије носи бреме својих људских слабости. И сам је склон да животне проблеме Цркве гурне под тепих. Ови, на изглед ситни проблеми у Цркви када буду објелодањени, у амбијенту новопаганског свијета, чији су служитељи режими свих држава на Балкану, али и у добром дијелу свијета, и скоро сви медији, добијају многоструке размјере.

Митрополит их прикрива да би Цркву сачувао од неопаганске злурадости и хајке. Али, у том гурању прљавштине под тепих она све више расте, бубри и, у једном тренутку, распрсне се, као чир, и тај гној исцури и засмрди. Као ово сада...

„Црква је увијек имала проблеме, али их је и рјешавала“, рекао ми је једном, у манастиру Острогу, владика Јоаникије. Цркву чине и људи, који у њу уносе своје слабости. И тако настају њени проблеми. Али, своје проблеме Црква мора да рјешава, не да их прикрива. Без обзира на цијену. Одлагање рјешавања тих проблема ослабљује Цркву.

Исус Христос, који је глава Цркве и овога и онога свијете, све вријеме нуди мелем оздрављења својим удовима, али неће их силом оздравити. Христос би обесмислио суштину личности, слободе коју је даривао човјеку дарујући му живот, ако би му било што чинио мимо његове воље, његове сагласности, па и лијечио га.

Лијек је ту, на дохват нам руке и ума, у светом Јеванђељу. На нама, на слободи наше личности је да ли ћемо да га узмемо, да ли ћемо двери својих душа да држимо затворене за Бога, или ћемо Богу, који тако стрпљиво чека, да допустимо да уђе у нас.

Када дара пређе мјеру, као што је било озаконене убијана зачете а нерођене дјеце, те промоција педерастичке као мјере вриједности, као ово сада настојане Вучића да изврши своју обавезу према онима који су га довели на власт, због које су га и довели, да им и правно преда Косово, када се дође до зида, онда Митрополит свуче своје људске слабости и постаје онај црногорски војник са Вучјег дола и Мојковца, руски војник који је разбио Наполеона и Хитлера, навлачи срчаност Давидову и, као кнез Лазар, стојећи на ивица ножа, у понуди земаљског и небеског, или-или, без оклијевана бира – Царство небеско.

У том свом одабиру, Митрополит постаје – громада. Он је онај у којем се препознаје сваки храбри и честити Србин, који се није самоизнио на пијацу продаје сопственог људског достојанства, ту највећу пијацу овога времена.

А пуно је Срба који су достојни имена Човјек. Двојица су се ових дана доказали на велика врата: Мило Ломпар и Матија Бећковић. Беби-медији у Србији и Црној Гори затворени су за оне који српску нацију грчевито држе усправљеном, као да држе јарбол којег разбија оркан, а отворени су за протагонисте обезличене масе, наливане у овај живот као у шоу, у којем се новцем великих банака, као у анимацији, имена претварају у бројке.

Пуно је и истинских служитеља Олтара Бога Вишњег. Они, гласније или тише, солирају. Њихово удруживање од овдашњих слугу капитала Запада, како оних у државним властима тако и оних у Цркви, било би препознато као паравојна организација. Не мало их је и у Архијерејском сабору Српске православне цркве. Они се или не виде или се слабо виде.

Засјенила их је грандиозна личност Митрополита Амфилоха, који је стуб не само српског, него и цјелокупног, васељенског православља. Али, не толико од Митрополита колико од њих зависи куда ће даље Српска православна црква: хоће ли устрајати на путу Јеванђеља или ће је, привремено, прогутати аждаја новопаганског свијета.

Ко има очи да види и уши да чује, јасно му је за кога ради Митрополит Амфилохије. Он ради за – Исуса Христа.

Протојереј Јован Пламенац

(ИН4С)